

рахмы ся. Борихмы ся, ако и да ны заплашвахъ, че щѣтъ ны изсѣкѣтъ до единъ, ако имъ ся опирамы повече. А особно ся борехъ онія, кои-то неприятель-тъ наричяше скытници. Мнозина изгынѣхъ—повече отъ половинъ-тъ. Гръци-ти доводихъ все по-новъ войскъ и орждія, кои-то хвъргахъ отдалѣчь голѣмы и тяжкы копія. Па еднъ утрѣнъ, прѣдъ сьмнѣло, ны надвихъ и като луди напалатихъ въ долинь-тъ. Запалихъ ни села-та. Распрьснѣхъ ся навсѣдѣ и прѣобьрнѣхъ всякой кѣтъ и храсть, всякъ дупкъ и стѣнъ. И какъ-то заплашвахъ, така и направихъ. Кого-то намѣрихъ, прободухъ го съ копіе, или го съсѣкахъ съ бравѣ. Не прощавахъ ни на жены, ни на дѣтца. Кръвь трѣгнъ като рѣка. Лешове ся търкаляхъ по поле-то, по градины-ты и по пожары-ты. Цѣлы три дни плѣнихъ и пожарихъ по долинь-тъ, а послѣ нѣколко мѣсяцы пратихъ стражъ съ стотникъ и бирникъ, и направихъ онова градище (кула).

Тукъ старецъ-тъ растреперанъ посочи съ прѣстъ камъ онѣхъ странъ, гдѣ-то бѣше Гръцка-та стража.

— И отъ онова врѣмя? поныта Ясень.

— Отъ онова врѣме, продължи старецъ-тъ, у насъ е мирно. Научихмы ся на Гръцы-ты, плащамы имъ данѣкъ и слушаемы гы. Па ако и да ни е тяжко, а нѣкога е было по-добрѣ — е, а що можемъ!—Може така да е была воля Божія. . . . свята-та Негова воля. . . . .

— А не сте ли ся опытали нѣкога да изгоните Гръцы-ты?

— Изново ли! извикахъ нѣколцина. Та види ся, да е Богъ съ тѣхъ, кога-то имъ е далъ силъ.—Какъ можемъ мы слабы и безорѣжни да гы изгонимъ! Това бы было така, като да бы поискала муха-та да ся бори съ лева!—Ни войводѣ, ни орѣжіе, ни войскъ.—Мы ся надѣямы само на Бога. Той може да ся смили надъ насъ, па да испълни на Царя милость-тъ, та да ны